

BÖGBLOGGEN

Tom

”Jag är bög.”

Det kändes konstigt att säga det högt för första gången. Magen knöt sig och hjärtat slog några extra slag. Jag lutade mig fram mot toalettspiegeln och studera spegelbilden som tittade tillbaka på mig med klarblåa ögon under en blond lugg i ett blekt ansikte. Jag tog ett par ordentliga andetag och sköljde sedan ansiktet med kallt vatten. Det syntes inte på utsidan men jag kände mig redan annorlunda, bara att säga det där ordet högt hade gjort stor skillnad.

När jag rätade upp mig högg det till i sidan och utan att titta ned visste jag att stora blåmärken börjat forma sig utanpå revbenen. Han hade lyckats bra den här gången.

Det var efter gymnastiken som det hade hänt. Jag var sist in i omklädningsrummet för att undvika mina mobbare. De härjade inne i duschrummet när jag satte mig på bänken bredvid mina saker för att vänta ut dem. Några minuter innan nästa lektion skulle börja kom de äntligen ut. På väg in till duschen mötte jag honom, Malik Demirović, min hemliga kärlek och värsta plågoande. Han stannade mitt i ett steg och stirrade på mig innan jag hastigt ändrade kurs och smet förbi. Doften och värmen från hans kropp for som en stöt igenom mig och jag nästan slängde mig på duschkranen för att få vattnet att skölja bort mina lustfyllda tankar. De ljumma vattenstrålarna löste sakta upp spänningarna i kroppen och jag blundade.

När jag var färdig virade jag handduken runt höfterna och kikade ut i omklädningsrummet. Det var tomt och jag skyndade över till mina saker när dörren bakom mig smällde igen. Jag sneglade bakåt, Malik stirrade tillbaka på mig bredvid tre av sina huliganer. Hjärtat bultade hårt och halsen snördes ihop medan hjärnan förberedde kroppen på smärta. Helvete.

”Och vad har vi här då boys?” Malik flinade och pekade på mig. ”En liten homoapa tror jag.” Hans kompisar skrattade och medan han gick mot mig väntade de vid dörren, den enda

vägen ut härifrån. "Ska du verkligen dra ut på det här?" frågade han när jag ställde mig på andra sidan bänken.

"Gör det bror! Ge svennen hell", ropade hans kumpaner och jag rusade in i duschen med Malik efter mig.

"Vart fan tror du att du ska, va?" Han greppade tag i mina axlar och drog ned mig på golvet. Smärtan ilade uppför ryggraden och jag försökte att kravla åt sidan när han sparkade till mig. Luften försvann ur lungorna lika fort som när man spräcker håll på en ballong. Jag blinkade några gånger för att få bort tårarna i ögonvråna. När jag vågade titta upp på honom blixtrade hans grönbruna ögon av hat men jag tyckte ändå att de var vackra. "Vafan glör du på, bögjävel?" fräste han och böjde sig över mig.

"Snälla?" fick jag fram i ett förhöjt tonläge och han flinade.

"Men jag är inte snäll." Han slöt en hand runt min hals och drog uppåt. Jag försökte att följa efter men händerna gled runt på det hala golvet och benen var som gelé. Skulle jag dö nu? Hjärtat slog i öronen och ett väsande ljud kom ur halsen. Han släppte taget och jag drog fort efter andan och hostade. Hjärnan skrek åt mig att försvinna härifrån på en gång men kroppen var för svag. Jag tryckte ifrån golvet med händerna och ställde mig vingligt upp. Allting ömmade och fler tårar brände bakom ögonlocken men jag fick inte gråta, då blev allting bara värre. Jag backade sakta mot kakelväggen och Malik följde efter som ett rovdjur på jakt. Jag fokuserade på hans läppar för att ignorera smärtan. De var hänförande, varken för tjocka eller för smala utan helt perfekta i hans lite avlånga ansikte. Han hade för vana att väta underläppen med tungan och bita lite i den. Jag hade observerat honom så länge att jag kunde se honom framför mig när jag blundade. Han var några centimeter kortare än mig och hade mörkbrunt lockigt hår som jag ville dra fingrarna igenom. Ögonbrynen var kraftiga och ofta hopdragna, som nu när han spöade skiten ur mig. Trots allt var han den vackraste människa jag någonsin sett. Han höjde knytnäven, öppnade munnen lite och lät tungspetsen glida över underläppen. Jag blundade hårt och pressade ryggen mot kaklet. Om jag dog nu hade jag ändå fått se honom en sista gång.

Slaget kom aldrig, istället tog han tag i mitt kön med bara handduken mellan oss. Vi stirrade på varandra samtidigt som jag blev pinsamt medveten om att jag var semihård. Vad betydde

det här? Hans grepp varade längre än ett ögonblick och jag började tro att han aldrig tänkte släppa taget när han plötsligt knäade mig i skrevet. Andan drogs ur mig än en gång, varenda nerv skrek av smärta och jag gled ned på golvet framför hans fötter med ett kvidande läte. "Jävla rövknallare." Han spottade och gick. Varenda millimeter av kroppen dunkade och brände, till och med hårstråna på huvudet gjorde ont. Jag försökte andas och lyckades kravla upp från golvet efter en stund. Försiktigt tog jag små steg framåt medan jag svalde ned illamåendet som tryckte i halsen. Den här omgången hade varit värre än vanligt. Nog för att jag fått mycket stryk det senaste året men det här var första gången mitt kön blivit attackerat. När jag satte mig ned på bänken och försökte dra på kalsongerna mindes jag att Malik hade tagit på mig. Kinderna hettade och jag stirrade framför mig. Varför hade han gjort så? Varför hade jag tyckt om det?

Under resten av skoldagen var jag knappt medveten om vad som hände runt omkring, jag var uppslukad i alla tankar. Visste Malik att jag gillade honom eller hade han bara chansat? Jag kunde inte påstå att jag såg ut eller betedde mig som en stereotypisk bög, sådär fjolligt liksom. Min klädstil bestod av rutiga flanellskjortor och billiga jeans. I skolan gjorde jag inget väsen av mig utan försökte bara vara så osynlig som möjligt. Vad hade han för anledning att hacka på mig? Jag hade inga attitydproblem, försökte alltid vara artig och ordentlig, gjorde läxorna och klarade proven. Kanske var det där skon klämde, jag hade inga problem så han skapade några? Under hela uppväxten hade jag blivit tillsagd av familjen att om jag bara vara mig själv skulle jag bli accepterad. Fast jag hade aldrig vetat vem jag var förrän nu för idag hade en enorm pusselbit fallit på plats. Jag gillade killar. Hade familjen sagt likadant om de vetat om det?

När jag kom hem snurrade fortfarande tankarna i huvudet. Jag hade inga vänner att prata med och jag var livrädd för att göra mamma upprörd. Hon hade varit en aktiv medlem i Pingstkyrkan innan jag föddes och hon trodde fortfarande på Gud. Gud gillade inte bögar va? Hon skulle aldrig förstå sig på min attraktion till killar eller varför jag hade problem i skolan. Jag suckade och startade datorn. Medan jag surfade runt på nätet kom jag fram till en

bloggsida och fick en idé. Jag registrerade mig och skrev det första inlägget under namnet Freddie, ett alias för en av mina favoritartister Freddie Mercury.

Hej!

Jag är ny i bloggvärlden och är inte riktigt säker på hur man ska göra men jag antar att man börjar med en presentation?

Jag är en svenssonkille som pluggar naturprogrammet andra året på gymnasiet. Jag är 18 år och född i början på mars vilket gör mig till en fisk och ja, jag försöker alltid flyta med strömmen. Jag bor med mamma och har ingen pappa, han stack innan jag föddes. Vi har en borderterrier som börjar bli gammal men han vill fortfarande gå långa promenader och gillar att mysa med oss. När mamma jobbar och jag är i skolan brukar morfar komma förbi och hålla honom sällskap. Min familj är ganska liten. Förutom mamma och morfar har jag även en mormor, en morbror, en ingift moster och två kusiner. Vi går i kyrkan men jag känner mig inte särskilt religiös, jag vet inte vad jag tror på. På fritiden tycker jag om att läsa, både faktaböcker och manga, och att lyssna på musik. Jag sjunger tenor i vår lokala kyrkokör. Jag är inte så sportig av mig men gillar att gå långa promenader, gärna med musik i lurarna. Herregud, det här börjar låta som dejtingprofil. Förlåt men jag är lite nervös. Vet inte varför, är blyg och lite rädd antar jag. Ska sluta babbla nu.

PS, jag är böig men bor fortfarande i garderoben. #nohate #loveislove

Jag lade upp en bild på en regnbåge, klickade på "publicera" och sedan var det klart, bögbloggen var officiellt igång. Såklart tänkte jag vara anonym, bloggen var bara ett sätt för mig att få ut alla tankar och känslor. Om jag hade tur kanske någon lämnade en kommentar med ett par stöttande ord men jag inbillade mig inte att någon skulle bry sig. Efter första inlägget skrev jag ett till om händelsen i omklädningsrummet på skolan men fejkade alla namn och uteslöt vissa detaljer.

De kommande dagarna i skolan var värre än vanligt. Vart jag än gick fanns Malik och hans gäng där. Jag försökte undvika dem men de var duktiga på att få tag i mig när jag var ensam. Den enda skillnaden nu var att Malik undvek ögonkontakt. Jag försökte frenetiskt fånga de vackra ögonen men han tittade alltid bort. Det verkade inte som att han hade spridit vidare det som hänt i duschen vilket gjorde mig mer fundersam än lättad.

April var den mest bipolära månaden på året; endera snöade det eller så öste regnet ned för att sedan ersättas av gassande solsken. Jag kollade alltid ut genom fönstret innan jag gick för att veta om jag vågade ta mopeden till skolan. Jag bodde i utkanten av innerstaden och det tog max en kvart för mig att gå till skolan. Däremot var det smidigare att ta mopeden, speciellt på tisdagskvällarna då jag hade körövning i den lokala kyrkan.

När jag var liten sjöng jag i kyrkans barnkör och nu var jag med i vuxenkören. Medlemmarna bestod mest av äldre kvinnor men några få män utgjorde bas- och tenorstämman samt en cool dam som alltid bjöd på halstabletter och pratade om sina barnbarn. Det bästa med kören var att det kändes som att kroppen blev tyngdlös när jag sjöng. Malande tankar byttes ut mot drillande toner och jag kände mig fri en stund. Jag hade lätt för att lära mig olika melodier och kunde läsa noter, det kändes lite som ett hemligt språk som jag delade med de andra körmedlemmarna. Här kunde jag typ vara mig själv, det fanns inga mobbare eller någonting annat att vara rädd för.

En tisdagskväll var jag på väg hem från körövningen när den mörka himlen öppnade sig och en regnskur slog ned. Jag huttrade i parkasen men hjälmen gjorde att jag slapp bli blöt i ansiktet. På cykelbanan vid Djäkneberget såg jag en hopkurad figur på trottoaren. Jag saktade ned på farten för att inte skrämman människan när jag kände igen håret och huvtröjan. Jag stannade tvärt bredvid honom.

”M-Malik?” Han verkade inte höra mig och i gatlyktans sken såg jag skrapår i pannan och blod under näsan. Hade han varit i slagsmål igen? Visst, han var ett jävla svin mot mig men jag var ändå kär i honom. Jag samlade mod, klev av mopeden och satte mig ned på huk framför honom. ”Hur är det?” Jag drog upp visiret på hjälmen och rörde försiktigt vid hans arm. Han luktade öl och cigaretter och de vackra lockarna hängde runt ansiktet. Ögonen var

halvt slutna men han andades normalt. "Behöver du hjälp? Ska jag skjutsa dig någonstans?"

Han sade ingenting. Det började bli kallt och regnet öste skoningslöst ned över oss. Jag svalde några gånger medan jag peppade mig själv inombords innan jag försiktigt drog upp honom på fötter. Han stretade inte emot men svajade till, jag lade hans ena arm runt min hals och greppade tag om hans midja. Malik var varm och jag svalde några gånger till för att kunna prata igen. "Kom", mumlade jag och hjälpte upp honom på mopeden.

När vi börjat rulla tog han tag runt min midja och en elektrisk stöt gick från magen och ut i resten av kroppen. Det snurrade till i huvudet och jag fick köra sakta för att inte krocka med någonting. Det var underbart att ha honom så nära utan att få stryk samtidigt. Jag visste på ett ungefär vart han bodde och när vi kom fram till Bäckby körde jag in på höghusets parkering. Det var en underlig känsla men om jag kunde vara såhär nära lejonet utan att bli mörbultad tog jag chansen. Regnet hade börjat lätta men jag ville inte att den här stunden skulle ta slut. När jag hörde en port slå igen ökade pulsen och jag lossade hans grepp försiktigt. "Vilken port bor du i?" frågade jag med torr mun. Han vände sig sakta mot port 11 och drog fram en nyckelknippa ur jeansfickan. Med hans arm runt min hals gick fram till porten, jag såg hans efternamn på adresstavlan, och använde blippen på nyckelknippan för att släppa in oss. Vi tog hissen upp och under den korta resan stod Malik lutad mot väggen med sin arm fortfarande runt min hals. Jag höll ett vakande öga på honom hela tiden men när vi stod framför hans lägenhetsdörr fick jag panik. Vad skulle jag säga till den som öppnade? Jag hade ingen aning om vad som hänt Malik och att ljuga var inte min starkaste sida. Jag lade nycklarna i fickan på hans huvtröja, knackade på dörren och sprang sedan nedför trapporna tills jag kom ut i den kyliga luften. Ingen kom efter mig och under hela vägen hem log jag av tanken på att ha hjälpt Malik.

Det gick inte att låta bli att grubbla över vad som kunde hända när jag och Malik träffades i skolan nästa dag. Tänkte han ignorera mig, tacka för skjutsen eller vara lika jävlig som vanligt? Jag fick aldrig veta svaret för han dök inte upp.

Under torsdagen och fredagen var bara kroppen närvarande, hjärnan var upptagen med Malik. Tiden gick så sakta att jag trodde att alla klockor hade stannat och när skoldagen slutade kände jag mig både trött och nedstämd. Det kändes som om jag rörde mig i sirap och mamma frågade flera gånger hur det var med mig. "Bra" blev standardsvaret och jag stängde in mig på mitt rum där bloggen fylldes av tankar.

På lördagen var jag rastlös. Under natten hade jag drömt om att jag hittat Malik död vid sidan av vägen. Tanken på att det kunde hända på riktigt gjorde mig illamående. Oron bosatte sig i magen och jag struntade i lunchen, satte mig på mopeden och körde till Bäckby. Jag tog trapporna istället för hissen, jag ville ha tid på mig att fundera ut vad sjutton jag skulle säga. Sju milslånga trappor senare stod jag utanför hans dörr. Jag harklade mig och knackade försiktigt på. Dörren öppnades efter ett tag av en tjej som höll i en överfull tvättkorg.

"Ja?"

Hon synade mig uppifrån och ned.

"Hej, jag heter Tom och går i Maliks klass. Jag har ett-ett skolprojekt, eller rättare sagt VI har ett skolarbete tillsammans. Jag kom för att lämna uppgifter... om det. Är han hemma?"

Jag höll andan under tiden som jag väntade på hennes svar. Sedan när hade jag lärt mig att ljuga?

"Han är ute just nu och jag vet inte när han kommer tillbaka men kom in och vänta om du vill."

"T-tack."

Jag hade aldrig förväntat mig en inbjudan men innan jag hunnit samla tankarna stod jag innanför tröskeln. Det var en liten lägenheten för att vara en femrummare. En toalett låg i anslutning till hallen och från hallen kom man direkt in i vardagsrummet. Jag såg en dörröppning in till köket och tre dörrar var utspridda längst bort i vardagsrummet som jag antog ledde till tre sovrum. Det var saker överallt och det doftade av kryddor jag inte visste namnen på, tobaksrök och parfym. Så det var såhär Malik bodde. Det pirrade i magen och jag fick påminna mig själv om varför jag var här. Tjejen kom tomhänt ut från ett av rummen och gjorde en gest mot soffan.

"Sätt dig. Vill du ha något medan du väntar; kaffe, te, O'boy, mjölk, vatten?" Jag kunde inte bestämma mig fort nog och hon log. "Det är en klurig fråga, eller hur?" Jag slappnade av lite och nickade sakta. "Vad sade du att du hette nu igen?"

"Eh, Tom."

"Hej Eh-Tom, jag heter Marija, Malik's storasyster." Det slog mig nu att hon påminde om honom med de mörkbruna lockarna, gröna ögonen och samma raka näsa. Till skillnad från Malik gav hon ifrån sig ett vänligt intryck. "Vad är det ni gör i skolan då? Malik pratar aldrig om det stället och det kommer aldrig någon hit som jag kan fråga. Som syrra vill jag ju veta vad han hittar på."

Marija satte sig bredvid mig i soffan. Jag ryckte på axlarna och kämpade med att få fram en trovärdig lögn.

"Geografi. Vi ska... fördjupa oss i ett annat lands kultur och-och senare ha en presentation."

Att jag ville fördjupa mig i Malik vågade jag såklart inte säga.

"Aha. Jag hoppas bara att du inte har för höga förväntningar på att han ska ställa upp med någonting. Malik är ju inte känd för att sköta skolan menar jag. Jag vet inte hur många gånger vi har varit på möten med rektorn och lärare. Han gör väl revolt antar jag, önskar bara att han kunde anstränga sig åtminstone någon gång." Marija skrattade tyst och ryckte på axlarna när jag bara gapade. Trots min förälskelse visste jag ingenting om Malik's privatliv och nu gav hans syster mig en inblick i det och det var guld värt! "Bor du i närheten eller?"

Hon sträckte fram ett kakfat mot mig och jag tog ett vaniljrån.

"Inte direkt. Jag bor på Jakobsberg, nära Oxbacken."

"Men det är ju centralt och nära till plugget i alla fall. Bor du själv?" Jag skakade på huvudet.

"Jag önskar att jag gjorde det." Hon sneglade bakom sig på en av sovrumsdörrarna. "Jag måste ner och ta hand om tvätten men sitt här och vänta om du vill."

"O-okej."

Jag tittade runt i rummet medan jag trummade med händerna mot knäna. En stor teve stod mitt framför soffan och på soffbordet under låg ett flertal tidningar med en vit spetsduk som kikade fram. Hyllor var uppspikade lite varstans på de blåa tapeterna och där fanns både böcker, skulpturer, cd-skivor och foton på olika personer. Jag kunde inte se ett enda foto på

Malik men däremot flera svartvita bilder på människor i äldre kläder. Jag hörde en dörr öppnas bakom mig och satt blixstill medan personen ställde sig vid soffan. Jag sneglade upp på en kvinna med blek hy och mörka ringar under ögonen. Hon hade på sig ett blommigt nattlinne och höll i en näsduk. Det lite trassliga håret hade samma mörkbruna färg som Maliks men med inslag av silvriga slingor. Hon lade huvudet på sned, böjde sig sedan mot kakfatet och tittade på mig. Jag log nervöst, hon tog en kaka och gick. Jag andades ut och kände av kallsvetten i nacken. Det där var obehagligt. Var det deras mamma?

Marija kom tillbaka en stund senare med två IKEA-kassar fulla med ren tvätt. Det doftade gott och påminde om hur Malik kunde lukta ibland.

"Du är kvar, vad bra", sade hon och log innan hon försvann in i ett sovrum. Jag ställde mig upp och hoppade till när mamman dök upp igen.

"Ursäkta", mumlade jag och hon drog sina smala fingrar längs min jackärm.

"Mama." Marija tog bort hennes händer från mig. "Har du hälsat på Tom? Han är en av Maliks kompisar." När hon sade Maliks namn lyste kvinnans ögon upp och hon tittade på mig samtidigt som hon pratade på ett främmande språk. Marija kastade en blick på mig och log. "Det här är min mamma Selma, hon och pappa är från Bosnien. De kom hit som flyktingar på nittioalet, men det har kanske Malik redan berättat? Kom nu mama." Hon försökte leda bort kvinnan som stretade emot. "Mama", sade Marija mer bestämt och i samma stund flög ytterdörren upp.

"Yo!" Jag vände mig mot hallen och mötte Maliks blick. Hans flin försvann som i ett trollslag och han stirrade på mig. Om blickar kunde döda... "Vafan gör du här?" Sedan tittade han på Selma och färgen i hans ansikte rann bort som vatten. "Och varför är hon uppe?" Selma sträckte ut sina armar mot Malik som viftade bort dem. "Gå och lägg dig!"

"Prata inte så hårt", fräste Marija. Jag svalde ned en klump av obehag i halsen och Malik knuckade på nacken. "Hon ville träffa dig. Kan du säga något snällt till henne så kanske hon följer med mig lättare?" Marija såg menande på Malik och han sade någonting på bosniska som fick Selma att le.

”Ta bort henne nu, Mia.” Marija förde försiktigt deras mamma in till sovrummet. När de var utom synhåll knuffade Malik till mig hårt. ”Har du haft kul eller? Gitta fort innan jag slår ihjäl dig, bögejävle.”

”Jag var orolig”, var det första som kom ur mig och han förde tungan över insidan på underläppen. Han skulle säkert inte tveka att slå ned mig här så jag fick kontroll på kroppen och smet förbi honom. Marija kom ut och tittade på oss.

”Ska du redan gå?” Jag drog på mig mina skor och nickade snabbt. ”Okej.” Hon vände sig mot Malik. ”Ska du inte säga tack?”

Jag öppnade munnen för att hindra honom från att avslöja min lögn men vad skulle jag säga? Han tittade på henne med hopdragna ögonbryn, vände sig sedan mot mig och lade armarna i kors.

”Tack?”

”Ja, Tom kom förbi med grejerna till erat skolarbete. Det är ju bra att någon bryr sig i alla fall.” Det ryckte i Maliks överläpp men jag hade redan uppfattat varningen. ”Du får gärna komma tillbaka någon fler gång”, sade Marija och Malik fnös.

”Bäst för honom att han låter bli.”

”Men varför är du så otrevlig?” frågade hon och slog till honom på armen.

Malik spände ögonen i mig.

”Dra. Nu.”

”T-tack för rånet.”

Jag hann nedför tre trappor innan jag vågade stanna upp och ta ett djupt andetag med hjärtat hamrande vilt i bröstet. Marijas och Maliks röster hördes ända ut i trapphuset och jag undrade hur mycket jag skulle få betala för det här i skolan.